

LIBRIS

We know
books

Sandrone Dazieri

**Răul pe care
îl fac oamenii**

traducere din limba italiană
de George Arion Jr.

CRIME SCENE PRESS
2024

CUPRINS

RAZIE.....	9
BUCALÒN.....	31
BÂRLOG.....	69
VÂNĂTOARE.....	111
ARS.....	151
EVADARE.....	227
BIVUAC.....	271
BUFET.....	291
PRADĂ.....	309
JUNIOR.....	321
HAITĂ.....	357
NOROI.....	381
LUP.....	389
RĂSPUNS.....	405
PROMISIUNE.....	409
PLECARE.....	463
MULȚUMIRI.....	469
RĂMAS-BUN.....	471

RAZIE

În prezent

1

Când începu calvarul, Amala era așezată în autobuzul care se îndepărta de Cremona. Prin dreptul ferestrei se perindau grupuri de case cu unul sau două etaje și câmpuri de porumb crescut mai mult decât în mod obișnuit datorită căldurii exagerate de pe toată durata lunii septembrie. În autobuz se sufoca, deși majoritatea studenților care îl ocupaseră coborâseră treptat în stațiile de mai înainte.

De-acum, drumul provincial urma să traverseze alte câteva localități, tot mai mici și mai depărtate una de alta, iar după traversarea altor câteva câmpuri avea să ajungă la Città del Fiume, care, în ciuda denumirii, era de fapt un orașel medieval cu trei sute de locuitori, cu clădiri din cărămidă roșie și curți comunicante. Însă familia Amalei (al cărei nume se pronunța cu accent pe al doilea „ă”) preferase o casă și mai izolată, într-o pădurice aflată la un kilometru de centru. Amalei nu-i plăcea câtuși de puțin să locuiască la țară și chiar mai puțin faptul că nu le putea explica acest lucru colegilor ei. Dacă le-ar fi povestit că găsisse un șoarece mort în dulap sau că o broască îi tăiase calea în una dintre băi (și nu doar o dată), aceștia s-ar fi ferit de ea ca de ciumă.

Când ai părinți celebri (cu toate că ai ei nu erau *chiar așa* de celebri), toți ceilalți au impresia că ai tăi sunt neapărat bogați. În realitate, mama ei nu mai publicase o carte de cinci ani, iar tatăl ei continua să-și piardă locurile de muncă pentru că se juca și de-a artistul, și de-a arhitectul, un lucru care Amalei i se părea foarte *cringe* pentru un bărbat de cincizeci de ani.

Amala coborî la singura stație din Città și făcu un salt ca să evite o groapă. Cerul continua să-și schimbe culoarea, străbătut de nori albi și sterpi. Țsta era un lucru bun, pentru că la vreme de ploaie casa ei devenea rece și umedă. În anii '30, când fusese proiectată (de un tip despre care tatăl ei declara cu mândrie că fusese „un arhitect *eretic*”), nu era încă limpede cum funcționa izolarea termică. Și forma clădirii era caraghioasă, în opinia ei, astfel că în loc de vila Cavalcante, cum fusese rebotezată de tatăl ei, toți îi spuneau „Fierul de călcat”.

Ascultând Măneskin în AirPods, Amala trecu de porticurile din piațetă, traversă un podeț de piatră și porni pe drumul de pământ care ducea la casa ei. Exista și o stradă asfaltată care ocolea până la „Fier”, dar atunci când era frumos afară Amala alegea mereu drumul de țară.

Briza proaspătă aducea parfum de grâu și mușețel, dar și de bozie sălbatică, otrăvitoare, care mirosea a picioare nespălate. Chiar la intersecția cu ulița, rezemat de ușa din spate a unei dube albe imaculate, stătea un tip care fuma o țigară, cu o expresie sictirită pe față. Era înalt și masiv și avea părul alb prins la ceafă, ochelari negri și o mască medicală. Amala bănuia că avea peste șaiszeci de ani, chiar dacă era imposibil să-ți dai seama cu adevărat.

Se agăță cu prudență de un stâlp de iluminat, făcu o jumătate de piruetă și sări pe partea cealaltă a drumului. În timpul manevrei se uită drept la figura bărbatului și rămase frapată de paloarea tenului său, acolo unde acesta nu era acoperit.

Grăbi pasul ca să-l lase în urmă, mergând de-a lungul uliței printre câmpuri de lucernă proaspăt tăiată, unde ultimele baloturi de fân erau gata să fie strânse. Se trase într-o parte că să facă loc unei secerători mecanice zgomotoase și lente și profită de răgaz să arunce o privire spre intersecție: duba dispăruse, la fel și bărbatul, iar Amala simți o ușurare irațională. Dădu muzica mai tare și străbătu ultimele câteva sute de metri până la proprietatea familiei, al cărei contur se întrezărea printre chiparoși.

Erau zece hectare împrejmuite de ziduri de piatră și garduri îmblânzite de arbuști de lemn câinesc, iar pe latura din spate, cea îndreptată spre câmp, se deschidea o poartă electrică. Amala scoase mănunchiul de chei din rucsac, dar, când o introduse în broască, cheia porții se blocă la jumătate. Nu se mișca nici spre interior, nici spre exterior, iar după câteva încercări apăsă butonul interfonului. Luminile camerei video nu se aprinseră.

Toată luna august avuseseră loc nenumărate pene de curent din pricina aparatelor de aer condiționat mereu pornite, iar ea se gândi că probabil asta se întâmplase și acum. Opri muzica de pe telefon și încercă să o sune pe mama ei, sperând să-i răspundă chiar dacă se afla în *transa creativă*.

În clipa aceea o acoperi o umbră, iar Amala înțelese că nu mai era singură.

2

Trecu o oră până când Sunday să-și dea seama că Amalei îi lua puțin cam prea mult să se întoarcă acasă. De obicei sosea în fugă, mânată de o foame de lup, dar uneori se întâmpla să se mai oprească să stea de vorbă cu niște prieteni și să piardă noțiunea timpului. Sunday îi trimise un mesaj, apoi se apucă din nou să scrie la un articol pe care nu ar fi trebuit să-l accepte. Era o recenzie pentru *New Yorker* a unui roman care nu-i plăcuse, dar pe care nu voia să-l facă praf dintr-un motiv personal, însă nu voia nici să-l ridice în slăvi. Printre cititorii obișnuiți ai revistei, cu excepția nucleului dur al newyorkezilor *upper class* un pic cam *âgés*, se numărau toți criticii cei mai influenți, așadar și o mulțime de colegi care nu i-ar fi iertat un derapaj. Mai cu seamă după anii pandemiei, care îi tăiaseră accesul la Statele Unite și la lecturile publice.

Când ridică din nou ochii de la ecranul computerului trecuseră încă patruzeci și cinci de minute, iar fiica ei nu răspunsese la mesaj. Sunday încercă să o sune și o întâmpină doar vocea artificială care o anunță că „abonatul poate avea telefonul închis sau nu poate fi contactat”. Nu i se făcu frică, nu imediat, simți doar obișnuitul junghi în stomac pe care îl simțea ori de câte ori își dădea seama că fiica ei, sânge din sângele ei, nu mai era un apendice al ei, ci o ființă gânditoare care colinda prin lume. La fel ca ea însăși, de altfel. De etnie yoruba, Sunday se căsătorise cu Tancredi la New York, cu douăzeci de ani mai înainte. Deși trecuse atâta vreme de-atunci, între ei nu se stabilise niciodată cu adevărat o legătură.

Aceleași străduțe pe care le străbătea cu nonșalanță totală chiar și pe întuneric deveneau, dacă și-o imagina pe fiica ei mer-

gând pe ele, înțesate de pericole și pline de semne rău-vestitoare. Când o văzuse pe Amala mergând pentru prima oară, la zece luni, pe Sunday o izbise conștientizarea febrilă a faptului că întreaga casă era, în realitate, o capcană mortală. Păpușica putea să cadă pe scări și să-și rupă coloana, să se înece în cada din baie, să se electrocuteze, iar pe măsură ce creștea, pericolele sporeau proporțional cu independența ei. Fiecare pas pe care îl făcea îndepărtându-se de ea, de privirea ei vigilentă de mamă-tigru, de mamă-șoim, era un pas către posibile accidente pe care Sunday izbutea să și le imagineze până în cele mai mici amănunte. Ar fi vrut să netezească lumea pentru fiica ei, s-o facă moale, roz, inofensivă și cu parfum de vată de zahăr. Dar nu era posibil și avea să învețe să-și țină îngrijorările sub suprafața apei. Acum oglinda apei se încrețise doar puțin: cu siguranță, Amala se oprise pe undeva ca să se distreze.

Își puse pantofii, ieși în grădină și făcu un ocol până în spate. Până unde reușea să vadă nu i se păru că zărește silueta fiicei ei apropiindu-se. Suprafața apei se încreți din nou, iar de data asta aproape că îi întoarse stomacul pe dos. În timp ce încerca iar să o sune, se urcă în mașina electrică cu două locuri pe care o foloseau pentru deplasări scurte și porni în direcția stației de autobuz. Chiar în clipa aceea venea unul, iar ea se opri să privească. *O să vezi că e în asta, își zise. O să vezi că n-a urcat imediat ce a...*

Autobuzul plecă mai departe. Nu coborâse nimeni.

Sunday simți că-i transpiră mâinile, iar stomacul o durea acum de-a binelea. Străbătu drumul înapoi spre casă cu viteza pasului de om, trecând prin centrul Città del Fiume, apoi făcu cale întoarsă și o apucă pe drumul neasfaltat, zgâlțâindu-se la fiecare groapă. Nu era mașina cea mai potrivită, dar nu-i păsa. Opri în dreptul gardului și coborî ca să caute mergând pe jos, iar atunci văzu brelocul Amalei atârând în broasca porții.

3

Amala începu să se trezească încetul cu încetul. Își simțea corpul ca de gumă și vedea nori de lumină în spatele pleoapelor, dar înțelese că se află pe o podea dură, cu niște excrescențe care o înțepau în spate. Încercă să se miște și totul în jur se topi din nou. Culoarea ajungea la ea sub formă de valuri care o îngropau. Își aminti de momentul când încercase ketamină și aproape că leșinase. Înainte ca presiunea să coboare până la picioare simțise ceva asemănător, dar de o mie de ori mai puțin intens. Și mai puțin plăcut. Acum se simțea relaxată, liniștită.

Când valul de culoare se retrase din nou, Amala simți că podeaua vibra și sălta, pe fundalul unui zgomot care părea a proveni de la...

Un motor.

Adormise în autobuz? Nu, coborâse și...

Se pierdu iar și se trezi cu un zgomot în urechi. Îl auzi din nou: plastic umed și lipicios, care era smuls undeva afară. Înțelese că fusese întinsă în partea din spate a unei dube, cu o cuvertură între ea și podea. Era întuneric beznă.

Acum reușea să-și mențină firul gândurilor, chiar dacă acestea se mișcau extrem de lent. Nu-i era frică și stătea prea comod ca să încerce să se ridice. Nici cel mai bun pat în care dormise vreodată nu fusese vreodată atât de moale.

Însă nu ar trebui să mă aflu aici.

Își căută mobilul cu niște mâini care păreau să acționeze după propria voință, dar nu îl găsi. Nu era nici lângă ea. Frustrarea îi dădu un mic imbold.

M-a luat bărbatul acela.

Care bărbat? Revăzu cu mîntea confuză un chip alb, ascuns în spatele unor lentile negre și a unei măști albastre. Unde îl întâlnește?

Stătea lângă duba lui, își aminti. Dar îl văzuse și după aceea.

Ea tocmai intra în casă și...

El apăruse. Se apropiase de ea...

Oricât s-ar fi chinuit, nu reușea să-și amintească altceva. Iar acum era într-o dubă.

Duba lui.

Duba aceea albă.

M-a răpit.

Acum, după ce reușise să-și urmeze raționamentul până la capăt i se păru incredibil că nu se gândise la concluzia asta mai devreme. Un mic flux de adrenalină deschise un orificiu în norul de beatitudine, care se destrămă rapid, dezvăluindu-i ce se afla în spatele lui.

Răpită.

Amestecul de panică și excitație îi tăie respirația și îi spori luciditatea. Orice îi dăduse bărbatul, efectul începea să dispară. Era prizonieră, trebuia să scape înainte ca el să se întoarcă.

Apoi o străfulgeră gândul că poate individul îi făcuse ceva cât fusese adormită. Ceva respingător. Își pipăi lenjeria pe sub blugi. Totul părea în ordine.

„Să nu-ți fie frică”, îi spusese când o înșfăcase. „Să nu țipi.”

Resturile norului roz dispărură și inima începu să-i bată la tu-rație maximă.

Cu degetele care acum începuseră să funcționeze se căută din nou în buzunare. Bărbatul îi luase mobilul, dar îi lăsase cheile de la bicicletă prinse pe brelocul cu lanternă pe care o folosea când trebuia să desfacă seara antifurtul. O încercă, iar anemicul fascicul verzui i se păru extrem de strălucitor după minutele – *sau orele?* – de întuneric.

Duba era goală și avea pereții acoperiți cu folii de plastic prinse cu bandă adezivă. Își schimbă poziția și îndreptă fasciculul spre capătul din spate. Ușa era acoperită cu plastic și pe ea se vedea numai mânerul de metal. De la picioarele ei mai era doar un metru până la ușă, dar găsirea brelocului o lăsase fără puteri.

Își infipse cu disperare unghiile în cuvertură și se ridică în patru labe, apoi se târi spre ușă. Se lovi de ea, leoarcă de sudoare, apucă mânerul, dar mâna îi alunecă și unghia arătătorului i se dădu peste cap. Durerea veni ca o lovitură de pumnal, dar Amala nu strigă. Așteptă ca pulsația din deget să se atenueze într-o durere aproape suportabilă, apoi strânse din nou mânerul, cu cealaltă mână. Începu să-l ridice, dar acesta se blocă și îi alunecă din mână.

De partea cealaltă se afla cineva care tocmai deschidea ușa.

Cuprinsă de panică, se dădu înapoi împingându-se în călcăie, lăsând să-i cadă lanterna minusculă și lipindu-se de capătul opus. Duba se înclină ușor spre geana de lumină care pătrunsese în compartiment, în vreme ce o siluetă întunecată intră și închise iar ușa, redevenind o umbră în umbră.

– Cine ești? îngăimă Amala. Ce vrei să-mi faci?

Silueta întunecată căpătă trup și suflare. O lipi de podea.

– Șșș, făcu arătarea.

Nimeni nu știe cu adevărat cum ar reacționa în fața pericolului dacă nu a fost pus deja în situația respectivă de zeci de ori. Amala se pomenise deseori strigând la personajele din seriale care se blocau în fața pericolului, neștiind dacă să fugă sau să se apere: „Fugi, tâmpito!” „Dă-i un șut în boașe!” Ea însă n-avea nicio legătură cu violența, nici măcar n-o trăsesese vreodată de păr pe vreo colegă de clasă și nici nu urmase vreun curs de apărare dintre cele propuse de mama ei până la epuizare. De aceea, alegerea de a-și roti brațele cu degetele îndoite ca niște gheare nu fu una rațională și numai din întâmplare îl nimeri în ureche pe bărbat,

care scoase un strigăt de durere înainte s-o zdrobească din nou sub greutatea lui.

– Încetează! îi spuse acesta, cu un timbru ciudat de înalt pentru gabaritul său.

Mâna bărbatului îi cuprinse fața. Amala încercă să-l muște, dar simți înțepătura din gât și își pierdu iarăși cunoștința.